

Rozprávková cesta dala dokopy armádu dobrovoľníkov DEŇ DETSKEJ RADOSTI

Neviem odkiaľ začať... Keď mi povedali, že kulisa domčeka s plameňmi v oknách nie je štandardná učebná pomôcka pre žiacke hasičské družstvá ale dielo miestneho vysokoškolača, padla mi sánka. Keď som videla, s akým nasadením pre vec sa potia ovečky v kožúškoch, tri prasiatka v ružovom alebo včely pri palacinkách vedela som, že sa schyluje k písачke pri ktorej mi nebudú vadit' dlhé vety ani text v prvej osobe, lebo, ako hovoria dnešní tínedžeri, inak to „nedám“.

SAMÉ PLUS

Rozprávkovej ceste nemohli vybrať lepšie miesto, ako pozdiž Lipianky. Voda v potoku a zeleň popri ňom pomáhali zmierňovať sobotňajúšu páľavu. Napriek tomu, že pieklo ako za lacný

plyn, rodín s deťmi stále pribúdalo. Sedemnásť stanovišť s bytosťami, ktoré na pár hodín vystúpili z kníh a televíznych obrazoviek lemovalo poľnú cestu až po rybník. Tam si plnil povinnosti Vodník s čertom, kúsok od

chaty spúšťali deti lanovkou. Páčili sa krásne kostýmy pre princeznú, Macka Pu, Kuchárika, Schreka, Indiánov, tatka Šmolka s Gargamelom, pre Ľadové kráľovstvo. Nechýbali hviezdy filmového plátna Harry Potter, Bosana, Princezná z mlyna, Marfuša, Nastenka, Baba jaga s Ivanom, prileteli aj Traja zhavraneli bratia. Pri každom stanovišti museli deti splniť nejakú úlohu. Každý úspech sa rátať. Odmenou boli sladkosti, alebo nejaká drobnosť. Medzi maskami zo zvieracej ríše sa výrazne vynímal dobrák tiger. Posledného, tuším oslíka, došivala Monika Krupová,

(inak aj autorka tohto skvelého projektu) v noci pred akciou. Patrí jej veľká vďaka. To isté adresujeme všetkým dobrovoľníkom ktorí do prípravy a priebehu tretieho ročníka Rozprávkovej cesty vložili veľa času, energie a pochopenia pre detskú radosť.

MENOVITE

Zuzane Zajakovej, Janke Kostkovej, Júlii Veverkovej ml. Márii Jakobovej, Martine Koubekovej, Jozefovi Vranikovi ml. Robertovi Palackovi, Vanese Adamekovej, Júlii Zajakovej, Miriam Dekretovej, Lucii Adamekovej, Jurajo-

(Dokonč. na str. 2)

Pekné leto vám želá kolektív redakcie

Včely sú zázrak

Strana 4

Behá za obec

Strana 5

Miľa pre mamu

Strana 7

Motorkári v Rumunsku

Strana 8

PROGRAM BUDE PESTRÝ

Tento rok sa Michalské hody budú niesť v znamení osláv dvestotridsiateho výročia založenia našej obce. Podrobný program samozrejme spresníme na našej webovej stránke a tiež prostredníctvom plagátov. Zatiaľ prezradím len toľko, že sa budú konať v dňoch 23.9.2016 - 25.9.2016.

Prvý večer bude patriť uvedeniu knihy Monografia obce a farnosti Pohronská Polhora. Pri tejto príležitosti vystúpi náš spevácky zbor Cambiar la musica a po ňom speváčka Sima Martausová so svojou kapelou.

Sobota ako vždy bude patriť poďakovaniu Pánovi za úrodu, folklóru, jarmočnému predaju, rôznym jarmočným dobrotám, heligonkárom, výstave Plody zeme a tanečnej zábave.

V nedeľu po slávnostnej svätej omši budú naše hody pokračovať vystúpením známej kapely Kandráčovci, ktorým tento dlhý maratón podujatí a zábavy ukončíme.

Už teraz si vás vážení spoluobčania dovoľujem srdečne pozvať na toto, v rámci roka najvýznamnejšie, domáce podujatie. Samozrejme, že privítame akúkoľvek vašu pomoc a iniciatívu pri jeho príprave.

H. Tyčiaková

RAZ TO NEMUSÍ VYJSŤ...

Rekonštrukcia hlavnej cesty nás zbavila posledných zvyškov ilúzie, že žijeme v pokojnom prostredí. Centrom obce prejde denne množstvo kamiónov. Zvýšila sa prašnosť ovzdušia, ruší nás neutíchajúci hluk. Nepotrvá dlho a na starších, či menej stabilných domoch sa začnú objavovať trhliny. A aby toho nebolo málo, niektorí majitelia osobných áut sa asi rozhodli, že to budú ešte viac komplikovať. Napriek zákazu pod hrozbou pokuty vytváralo parkujú na chodníkoch. Nevieť, či je chyba v ich neschopnosti predvídať, v nedostatočnej šoférskej empatii, alebo majú celý svet okrem toho svojho, "na háku". Auto zaparkované na chodníku totiž zďaleka nie je len prekážkou pre peších a matky s kočiarikmi. Bežne zasahuje aj do vozovky. Na komunikácii, ktorá nebola stavaná na súčasnú dopravnú

záťaž je to ďalší „príspevok“ k ohrozeniu bezpečnosti premávky. Vodič, ktorý nemá problém s toleranciou za volantom (ani mimo neho) určite vie o čom hovorím: V situácii, keď bezprostredne križuje s oproti idúcim ťahačom plným dreva a tesne za kufrom sa mu formuje kolóna aj najkúsenejší má čo robiť, aby sa prekážke vyhol. Úplne na hrane sú momenty, keď ho pritom obieha nejaký šialenec, no súčasne musí dávať pozor na cyklistu - samozrejme bez prilby, či nedajbože s „opicou“...

Nechcem maľovať čerta na stenu, no viem si predstaviť aj iný scenár. Napríklad, že chlapci v kabíne ťažkej mašiny dôjde trpezlivosť, a auto trčiacie do cesty tak trochu opáči... Skúste si zatipovať, ktoré by z toho vyšlo bez ujmy na krásu!

Alžbeta Kyselová

Čo plánujeme?

V letných mesiacoch začneme s výstavbou kanalizácie v obciach Pohronská Polhora a Michalová. Presný termín bude známy po ukončení kontroly verejného obstarávania zo strany Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky. Takéto kontroly sa vykonávajú pri každom podobnom projekte a obce či mestá nemajú možnosť ich urýchliť. Preto vás vážení spoluobčania prosíme o trpezlivosť. V prípade akýchkoľvek nejasností ohľadom jednotlivých kanalizačných vetiev, obráťte sa na Obecný úrad v Pohronskej Polhore, kde vám poskytneme bližšie informácie.

...

Sociálne zariadenia v kinosále už pomaly dosluhujú. V lete nás čaká ich rekonštrukcia. Do Michalských hodov a narodenín obce to musíme stihnúť, aby aj tieto priestory nadobudli požadovanú úroveň.

...

Pri orezávaní stromov v starom cintoríne došlo na niekoľkých miestach k poškodeniu oplotenia. Z toho dôvodu je potrebná jeho rekonštrukcia. Bude spočívať vo výmene šindľov kompletne na celom oplotení a zhotovení novej vstupnej brány. Nie je to len nutnosť, ale povinnosť starať sa o túto našu národnú kultúrnu pamiatku.

...

Vlani sme začali s náterom striech obecných budov. Tohto roku budeme pokračovať v rovnakých prácach na školskej bytovke a klube dôchodcov.

Hyacinta Tyčiaková

Polhorskí deviataci na rozlúčkovej slávnosti.

SŠ Pohronská Polhora pripravila deviatakom zážitok na celý život

AD REVIDENDUM, AJ SLZY

Urobili si jednoduché, skromné tablo. Mali triednu, ktorá sa určite neminula povolaním. Žiaci Mgr. Stanislavy Vraniakovej odchádzajú, ďalšia životná etapa si na nich počká po prázdninách. Slávnostná rozlúčka s deviatakmi Spojenej školy Pohronská Polhora sa uskutočnila na pôde Obecného úradu Pohronská Polhora, ktorý je zriaďovateľom školy. V hľadisku, zaplnenom dojatými rodičmi si nádejní stredoškóľáci vypočuli od svojej triednej krátke charakteristiky. Mgr. Vraniaková ich viedla od šiesteho ročníka. Aktu pridávala na vážnosti prítomnosť riaditeľky školy PaedDr. Drahomíry Tereňovej, starostky obce Pohronská Polhora Mgr. Hyacinty Tyčiakovej a obce Michalová Ing. Terézie Tisovčíkovej. Predstavitelky oboch zastupiteľstiev odovzdali dnes už bývalým deviatakom malé darčeky. Väčšina chlapcov a dievčat sa rozhodla pre štúdium na stredných odborných školách v menšom počte si vybrali na gymnázium, obchodnú a hotelovú akadémiu. Rozlúčkovú slávnosť organizačne aj materiálne zabezpečila Spojená škola Pohronská Polhora.

Text a foto A.Kyselová

DEŇ DETSKEJ RADOSTI

(Pokrač. zo str. 1)

vi Vetrákoví Martinovi Omastovi Márii Omastovej, Žanete Adamekovej, Anne Vraniakovej, Anne Boháčikovej, Hyacinte Tyčiakovej, Júlii Veverkovej st. Jurajovi Pavúkovi, Kataríne Peniakovej, Silvii Kurtíkovej, Lili Kurtíkovej, Matejovi Kokavcovi, Michalovi Omastovi, Martine Prčovej, Marianovi Prčovi, Petrovi Peniakovi, Marošovi Krpovi, Zuzane Podhorskej, Lucii Strelcovej, Romanovi Jarganovi, Alexandre Podhorskej, Petre Podhorskej, Jurajovi Gašperanovi, Miroslavovi Kánovi, Vladimírovi Vrbovskému, Martine Janáčovej, Marcele Janáčovej, Jane Turňovej, Petrovi Sojkovi, Vladimíre Turňovej, Matejovi Turňovi, Marekovi Kurajdovi, Kristíne Omamikovej, Radovanovi Pindiakovi, Martine Vlčkovej,

Lubici Kurajdovej, Jakubovi Kurajdovi, rodine Kurajdovej, Fun Zone, združeniu Mládež PP,M, Dobrovoľnému hasičskému zboru Pohronská Polhora a Materskému centru Macík.

SPONZORI

K-Stavomont, Vladimír Záhorský – Fresch, SMER, Urpiner, SEMd Elena Boháčiková, COOP Jednota Brezno, DUSKON Nepšinský/Podsalaš, Ján Kostka, Marek Štulrajter, rodina Pohorelcová+ Ivana Nepšinská, Miroslav Pálffy, Michal Nepšinský, Ingrid Švantnerová, MMM WOOD, Lubtec, Eva Grénerová, rodina Hrnčiariková, Union, rodina Peniaková, rodina Krupová a Obec Pohronská Polhora.

Alžbeta Kyselová

Foto: K. Ťažká

Kde je tretie prasiatko?

Starostka Pohronskej Polhory:

Kotleba má vyššie ciele, to by malo byť pre nás výstrahou

17. 5. 2016 | Miriam Zsilleová

Najprv vás zaujme meno, potom odvaha starostky obce, kde Marián Kotleba vo voľbách do samosprávnych krajov vyhral. HYACINTA TYČIAKOVÁ sa nebojí verejne povedať, čo si o Kotlebovi myslí v kraji, kde jeho strana vládne.

Ste trinásť rokov starostkou obce Pohronská Polhora. Akí sú ľudia z Pohronskej Polhory?

„Hovorí sa o nich, že sú pracovití, úprimní, niekedy aj tvrdé naturity. Na ich mentalite sa podpísal oravský pôvod. Prví naši osadníci prišli v roku 1786 z jedenástich dedín hornej Oravy. Tam sa život s ľuďmi nikdy príliš nemaznal.“

Aké problémy riešite v obci najčastejšie?

„Také ako každá obec či mesto. Verejné osvetlenie, rozhlas, čistotu ulíc, aktívne práce dlhodobo nezamestnaných, susedské spory, európske projekty (voda, kanalizácia), školstvo, odstraňovanie čiernych skládok odpadu, v zime pluhovanie miestnych komunikácií ktoré sú okrem jednej štátnej cesty I. triedy všetky v správe obce, kultúrne a športové podujatia, práca s mládežou, dôchodcami a tak podobne.“

Vo voľbách do samosprávnych krajov Marián Kotleba vyhral, v parlamentných voľbách skončila jeho strana ĽS Naše Slovensko druhá, hlas jej dalo 23 percent obyvateľov obce. Prečo?

„Najskôr som si myslela, že dôvodom boli

Rómovia. V obci ich žije viac ako 160. Problémy medzi nerómskou a rómskou komunitou však u nás nie sú až také vypuklé ako napríklad na východe Slovenska. Dôvodom bude skôr to, že žijeme v chudobnom kraji. Je tu síce krásne, ale krásou si možno nasýtiť len dušu. Máme tu málo pracovných príležitostí a bez práce nie je možné udržať si istý životný štandard. Najviac to asi pociťujú mladí ľudia, rodiny s deťmi. Obec sa nachádza na území Národného parku Muránska planina. Nejaký industriálny rozvoj tu zákon nedovoľuje. Keď sa objaví na politickej scéne rečník typu pána Kotlebu, ktorého rétorika je pre voličov lichotivá nielen tým, že jej rozumujú, ale ešte im aj sľubuje lepšiu budúcnosť, dajú sa zlákať. Nedomyšľajú dôsledky a ak sa tak stane, väčšinou je už neskoro.“

Volili by ju aj dnes? Ako vnímajú kritiku Kotlebových voličov, ktorí po voľbách počujú?

„Či by u nás získal Marián Kotleba taký istý alebo vyšší počet hlasov neviem posúdiť. Isté je, že vo voľbách do samosprávnych krajov vyhral. Osobne si myslím, že sa už o túto funkciu uchádzať nebude. Má vyššie ciele, výsledky posledných parlamentných volieb sú toho dôkazom. To by malo byť pre nás výstrahou. Podobné príklady z histórie varujú!“

Marián Kotleba je predsedom banskobystrického samosprávneho celku? Aká je spolupráca vašej obce so samosprávnym celkom?

„Spolupráca so samosprávnym celkom je takmer nulová. V obci Pohronská Polhora sa nenachádza škola, cesta či zdravotnícke zariadenie, ktorého by bol tento úrad zriaďovateľom.“

Ako funguje Banskobystrický samosprávny celok (BBSK) pod Kotlebovým vedením?

„Veľmi to nesledujem. Z médií viem, že Inšpektorát práce zaznamenal v BBSK čiernu prácu. V dôsledku tohto nemôže podávať projekty, lebo čistý štít v tejto oblasti je jednou z podmienok pri uchádzaní sa o finančné prostriedky či už z domácich fondov alebo z fondov EÚ. Samozrejme, že BBSK nie je len jeho predseda. Najdôležitejšie je jeho zastupiteľstvo. To si len občania z neznalosti naivne myslia, že pán Kotleba môže v rámci nášho kraja rozhodovať o všetkom či všetko zariadiť k ich spokojnosti. Môže pomáhať svojmu zastupiteľstvu, ale ho aj brzdiť. Záleží od neho, akú cestu si zvolí. Z morálneho hľadiska má byť samosprávny štatutárny predstaviteľ (či už primátor, starosta alebo predseda samosprávneho kraja) vo svojom teritóriu sluhom, nie pánom.“

Čo si myslíte vy o strane Mariána Kotle-

bu? Ako vnímate postoje tejto strany, ktorá oslavuje Jozefa Tisa, Slovenský štát a kritizuje Rómov? Študovali ste aj československé dejiny...

„Kandidatúra Jozefa Tisa do funkcie prezidenta Slovenskej republiky bola podľa mňa nešťastným riešením. Vysoká politika je vždy okrem iného aj plná negatív, s ktorými by sa akýkoľvek kňaz nemal stotožniť. Ani vtedajšia hlava katolíckej cirkvi pápež Pius XII Jozefovi Tisovi údajne túto kandidatúru neodporučil. Neposlúchol a výsledok tejto neposlušnosti všetci poznáme. Čo sa týka Rómov, sú medzi nimi rôzni ľudia. Nemôžeme ich všetkých hádzať do jedného vreca, presne tak ako majoritnú väčšinu. Momentálne sú terčom Rómov a zajtra alebo o rok sa členom spomínanej strany môže znepáčiť iná vrstva obyvateľov, ktorá im bude prekážať. Snahu o vytvorenie čistej rasy sme už v dejinách mali a viedlo to k najväčšej vojne a zverstvám aké ľudstvo doteraz zažilo.“

Je riešením Kotlebovu stranu ignorovať alebo s ňou komunikovať?

„Ignorovať ťažko, lebo jej umiestnenie vzišlo z právoplatných parlamentných volieb. Netreba však mlčať. Treba verejne vystupovať. Pôsobiť na obyvateľov tejto krajiny v médiách, v školstve, v cirkevnej oblasti ako aj v oblasti kultúry.“

Ako fungujú ženy v komunálnej politike? Potrebujeme v politike viac žien?

„Myslím si že ženy fungujú v komunálnej politike dobre. Niekedy ešte lepšie ako muži. Svojim šarmom a empatiou vyriešia niekedy aj to, čo sa zdá byť neriešiteľné. Keď ich bude vo funkciách primátoriek, starostiek a poslankyň omnoho viac, tejto krajine to môže len prospieť.“

Kandidovali ste s podporou strany SMER. Na kandidátke do parlamentných volieb bolo zo 150 kandidátov iba 27 žien, to je 18 percent. Nie je to málo?

„Zatiaľ nie som členkou strany SMER - sociálna demokracia. Kandidovala som naposledy s ich podporou. Nízke percento žien v tejto strane ako aj v iných stranách nie je na Slovensku novinkou. Treba však brať do úvahy, že nie každá žena má doma vytvorené zázemie pre takýto typ kariéry a mnohé z nich ani neláka angažovať sa v politike. Takže je to o slobodnej vôli i o tom, že najskôr sa treba verejne prejavíť v nejakej oblasti. Treba sa dať ľuďom spoznať, niečo pre nich urobiť. To je začiatok cesty komunálnej političky. Niekedy býva ťažké. Vyžaduje obetovať veľa osobného voľna. Je vystlaná únavou, mnohokrát rozčarováním, znechutením, takmer žiadnymi dovoľenkami, nadčasovými hodinami bez nároku na odmenu, ale aj obrovskou radosťou vtedy, keď sa niečo dobré a prospešné podarí. Keď niekto len tak obyčajne, ľudsky príde a poďakuje za pomoc.“

(prevzaté so súhlasom redakcie)

www.zenyvmeste.sk

foto: archív H.T.

F. Veverka: Videl som medzistienky, na ktorých včely odmietli stavať. Zacítili chémiu

ĽUDIA VERIA ŠMEJDOM Z DOVOZU

Robia službu prírode, ale tiež ovocinárom, záhradkárom a pestovateľom poľných plodín. Stopercentne dodržiavajú rodinnú hierarchiu. Vďaka dokonalému inštinktu vedia, kde je ich domov aj keby im ho práve niekam presunuli. Ešte aj ten trúd, všeobecne považovaný za príživníka plní v spoločenstve významnú úlohu. Okrem základnej, oplodnenie matky funguje ako domáci ohrievač. Vedeli ste napríklad, že jeho krehké telíčko bez žihadla vyprodukuje až trojnásobne viac tepla ako robotnice? Napriek tomu ho neľútosťne, zrejme z úsporných dôvodov, vyženú v zime do mrazu.

VČELY SÚ ZÁZRAK

František Veverka dokáže o nich rozprávať celé hodiny. Prelúskal nejednu odbornú stať. Svoje poznatky z chovateľskej praxe občas konzultuje s Ing. Michalom Mačičkom CSc. Pedagogom, a v tomto odbore uznávanou kapacitou. A hoci ich má, ako sa hovorí prečítané, s pokorou dodáva, že nikto, ani veda ešte nevie o včelách úplne všetko. O dokonalosti systému, v ktorom neexistujú výnimky z pravidiel. O úlohe špeciálnej letky poverenej navigovať ostatné robotnice k najlepšej pasťve. Presne a neomylné ako stavajú bunky pre novú generáciu. Mimochodom, ani tvar do ktorého sa roj po opustení úľa zhrčí nie je náhodný. Chráni sa tak pred búrkou a dažďom. Po stmelenej, do slzy usporiadanej formácii voda rýchlo stečie. „Príroda je úžasná. Kto sa venuje včeláreniu len ako producent tovaru ani netuší o čo všetko prichádza“, poznamenal. Sám k nemu pričuchol pri krstnom otcovi. Starý pán mal pôvodne okolo sto rodín. Postupne, ako mu dochádzali sily ich rozpredal, nechal si len posledných päť. Keď zomrel ostali na ňom. Mal dve možnosti. Buď poslúchne krstnú mamu a ponechá včely vlastnému osudu, alebo sa o ne postará. Rozhodol sa pre to druhé. Veľa dôležitého pochopil práve od krstného otca. Napríklad, podľa čoho sa dá zistiť, aká bude v danom roku znáška. Stačilo zájsť do lesa. Ak sa na listoch a ihličkách nevyskytovali vošky vedel, že medu bude poskromne.

“Pamätám sa, ako som mu raz pri vyberaní rámkov nechal otvorený úl. Okamžite sa doň začali navádzať včely z vedľajších rodín, nastala rabovka. Hoci ma pokarhal a fest som bol dopichaný mám dojem, že práve od tej chvíle ma to začalo baviť“, spomína.

MŔTVY LES NEMEDUJE

F. Veverka je už na dôchodku, má dvadsať včelstiev a viac roboty ako keď chodil do zamestnania. Úle, medzistienky, či rok od roku nové rámy si totiž zo zásady zhotovuje sám. Áno, je to aj o peniazoch. Držať včely vôbec nie je lacný špás, a preto chce v prvom rade istotu. V úľoch, pri ktorých sa nevie odkiaľ pochádza drevo, aký bol jeho zdravotný stav alebo kde bolo uskladnené môžu sa veľmi ľahko usadiť plesne a choroby. Hygie-

na je prosto prvé posledné. Veverkove včely napríklad vôbec nevedia, čo sú preventívne medikamenty. Jediné, čo chovateľ praktizuje je ochrana proti klieštikovi. Vždy len takzvaným pásikom a na záver sezóny. Ostatné je vec prírody. „V tomto prostredí majú včely ešte stále výborné podmienky. Obzvlášť na to vplýva fakt, že naokolo nie je intenzívna poľnohospodárska výroba, teda ani chémiá proti burinám a škodcom. Pokiaľ ide o postreky lesných porastov kvôli premnoženému podkôrnemu hmyzu, z tých radosť nemáme, ale inak to zrejme nejde... Zásahy sa vykonávajú s prihliadnutím na včelstvá a po včasnom upozornení miestnym rozhlasom.“

O súčasnom počte chovateľov v obci presný prehľad nemá, pokles za ostatné roky je však rapidný. Pár mladých sa už začalo o včelárenie zaujímať, dokonca absolvovali aj nejaké školenia, čo je fajn, len aby im to vydržalo.

MERCEDES ZO SLOVINSKA

Podľa F. Veverku, jednotkou vo všetkom, čo sa týka včiel sú bez debaty Slovinci. Nedávno si zaopatril medomet tamojšej výroby. Aby zdôraznil jeho kvality použil prirovnanie: „Čo je medzi autami Mercedes, to je spomedzi medometov táto slovinská značka. Krásny aparát z potravinárskej ocele. Z rovnakého materiálu je aj nádoba, do ktorej vyteká odstredený med. Odtiaľ ho nalieva priamo do sklenených, po dôkladnom umytí vysterilizovaných fliaš. „Na to si potpím!“ Prvú tohtoročnú znášku už u Veverkovcov vytočili. Nebola zlá. „Snažím sa obvolať stálych zákazníkov prv, ako začne kryštalizovať.“

-To by mal byť nejaký problém ?!

„Ja si med v takej konzistencii nedovlím nikomu ani ponúknuť. Sú zákazníci, ktorí skryštalizovaný jednoznačne odmietajú. O dôvode nehovorím. Možno si myslia, že je „vylepšený“ cukrom. Nevie, a už to ani neriešim. Presvedčať niekoho, kto je odborník na všetko nemá zmysel. Nech si ide kúpiť do niektorého z reťazcov fliašu“ ázie“, alebo pančák s melasou. Moje včely a prácu neurazí.“

ALŽBETA KYSELOVÁ

foto: autorka

Včelár František Veverka

J. Slobodová: Kým sú nohy v pohode, kopce neopustím

BEHÁ ZA OBEC, REPREZENTUJE SLOVENSKO

Po prvý raz sme sa stretli pred deviatimi rokmi na lesnej ceste pod Čiernym vrchom. Spod šiltovky jej stekali kvapky potu, v nohách mala kilometre tréningu. O pár týždňov ich zúročila na Majstrovstvách sveta krosárov veteránov v Rakúsku. Skončila uprostred pelotónu dvadsiata tretia.

Z Majstrovstiev sveta v horskom krose v nemeckom Schwarzwalde sa vrátila s umiestnením v prvej pätnástke. V roku 2006, v silnej konkurencii 1200 účastníkov z 34. krajín sveta v Seilone (Švajčiarsko) vbehla do cieľa dvadsiata. Úspechy drobnej blondín-

mohli babské rady. Napokon jej dermatologička v banskobystrickej nemocnici nepriamo naznačila, aby to skúsila s nejakou fyzickou aktivitou. Vybrala si kros. Najlacnejší liek bez vedľajších účinkov. Psoriázu úspešne vybehala.

Odvtedy sa v živote Jarky Slobodovej mnohé posunulo.

Roky rozlúčok a návratov ju ešte silnejšie pripútalí k domovu. Čo sa týka pretekov, pripísala si ďalšie skvelé umiestnenia a víťazstvá. Zo syna, ktorý ukončil vysokoškolské štúdium je dospelý muž. Hrdá mama dočasne

Zbojská majú ideálny tréningový terén. Na snímke J. Slobodová

Kľby si "premazáva" na horskom bicykli

ky nechali slovenské médiá chladnými. Okrem banskobystrického týždenníka.

ODKAZ A MOBIL

Na otázku, či sa nebojí behať sama keď isto vie, že všade naokolo majú medvede raj, nám vtedy povedala. „Trénovať s obavami, to by určite nešlo... Milujem prírodu ale zároveň k nej prechovávam hlboký rešpekt. Asi ma nevnímajú ako votrelca, keď mi ešte žiadneho nenahnala do cesty.“ Rozhodne však nič nepodceňuje. Istí sa mobilom a pre každý prípad necháva manželovi lístok s odkazom, kde sa bude približne pohybovať.

„Ťažko niekomu vysvetlite, že beh je čistá radosť aj prečo sa mu venujem, pokiaľ to sám neskúsi. Ja nikdy neštartujem s myšlienkou všetkých zotrieť a za každú cenu stáť na debni. Neznamená to ale, že sa nechcem výkonnostne posúvať,“ podotkla.

CHOROBA TO NEVYDRŽALA

Vytrvalostnému športu vďačí, že porazila psoriázu. Nepríjemnú chorobu, ktorú nikto z jej rodinnej vetvy nemal. Prosto, z ničoho nič bola tu a držala sa jej ako kliešť. Nezabralo more ani medikamenty, zlyhali kúpele, nepo-

peružila prácu v Rakúsku a venuje sa rodine.

POTREBUJE PAUZU

„Musela som vypnúť. V poslednom období som totiž začala pociťovať intenzívnu bolesť v pravej ruke. Vystrašilo ma to. Prepadlo ma obavy, že mi úplne odchádza. Napokon, niet divu. Ak máte na starosti 120 kráv za elektrickými oplôtkami plus obsluhu hostí v reštaurácii idete síce naplno, ale záťaž sa už niekde ukladá. Keď potom vezmete službu, pri ktorej desať rokov dvíhate a niekoľko ráz denne polohujete bezmála stokilového klienta poviete si - zážrak, že ma ešte nebolia obe. Svoje si účtuje aj stereotyp, ktorému sa musíte absolútne podriaďovať. Ste zodpovedná za človeka, závislého na vašej opatere, pomoci, empatii. Vo dne v noci, často so silami na doraz. Jednoducho, potrebujem oddych. Vyvetrať si hlavu, dobiť baterky...“

„A trénovať?“

„Chcem naďalej reprezentovať svoju obec, a ako som už povedala, výkonnostne sa posunúť.“ Svoje slová potvrdzuje účasťou na podujatiach, ktoré už za tých pár týždňov

čo je doma stihla odbehnúť. Nedávno Banskobystrický vertikál, pred tým, 10. apríla Národný beh Devín - Bratislava.

SLUŠNÝ VÝKON

„Do Devína nás viezli električky, vyhradené výlučne pre bežcov. Počasie nebolo najlepšie, fúkal silný vietor. Osobne som si priťažila tým, že som sa rozhodla pre účasť na poslednú chvíľu. Dostala som sa tak do bežeckej zóny 4. kde to bolo neskutočne prehustené. Prvý kilometer po štarte sme prešli fakticky krokom, druhý nám trval sedem minút...“

Z celkového počtu 6 903 domácich a zahraničných pretekárov bolo na štartovnej listine 2 214 žien, za veteránky ich štartovalo 71. Jarmila Slobodová, reprezentantka obce Pohronská Polhora skončila šesťnástu. Trať v dĺžke 11 tisíc 625 metrov zabehla časom 1,03:37 hod.

Podľa Jarky, terén behu D - B je prakticky rovinný. Oveľa náročnejší je napríklad malý Štrbský maratón. Odbehla ho šiestu. Vlni absolvovala polmaratón v Banskej Bystrici, skončila na pódiom mieste. Bronzová.

„V Rakúsku, na MS krosárov - veteránov sme štartovali vo výške 530 metrov nad morom a končili na 1380-tich. Beh Devín - Bratislava je proti tomu prechádzka. Mám ho rada hlavne pre jeho atmosféru, teší ma rastúci počet účastníkov. Pred desiatimi rokmi sa nás zišlo na štarte 600. Všetkých dokopy.“

Počet medzinárodných a domácich pretekov, ktoré má Jarka Slobodová za sebou je tiež mimoriadny. Za slovenské farby a svoju obec štartovala v Nemecku, Luxembursku, Švajčiarsku, Francúzsku, Taliansku. Podľa vlastnej štatistiky, len za jediný rok (2006) absolvovala dvadsať päť bežeckých podujatí. Oficiálne sa pritom postavila na štart až po tridsiatke. Behá síce amatérsky, hovorí tomu „poulične“, ale vždy s plným nasadením.

„Momentálne som doma, veľmi si to užívam a trénujem. Kým sú nohy v pohode, kopce neopustím!“

ALŽBETA KYSELOVÁ
foto autorka

Účastnícka medaila za odbehnutý Devín

DVE POLHORY OČAMI SIEDMAČKY

Ako sa to začalo – máj 2015

Myslím, že za všetkých žiakov našej školy, ktorí minulý rok navštívili Oravskú Polhory, môžem povedať, že to bol nezabudnuteľný zážitok. Za dva dni nášho pobytu sme spoznali nových ľudí, ktorí boli presne takí ako my. Dozvedeli sme sa veľa nových informácií, či už o ich obecných skvostoch alebo samotnej škole. Najlepšou časťou bol príjazd a najhoršou určite odchod. Tí, ktorí si našli kamarátov, museli priateľstvá na čas odložiť. Myslím však, že vo väčšine prípadov to vďaka sociálnym sieťam nebolo potrebné. Tak nám postupne prešiel čas, až prišiel tohtoročný máj.

Ako to prebehlo – máj 2015

Celý apríl a máj sa nehovorilo o ničom inom, len o návšteve žiakov z Oravskej Polhory. Pani riaditeľka s pomocou pani učiteľiek pripravovala program. Myslím, že pani učiteľky svoju prácu odvedli dokonale. Program mal doladený každý jeden detail. Všetko bolo naplánované presne. Ale...chybička sa vlúdila. Celý program sme naplánovali o 12. hodine. Oravci, plní očakávaní sa nás nevedeli dočkať, tak prišli o hodinu skôr. A my sme rýchlo, tak aby si nič nevšimli, doťahovali ešte sťahovanie a obliekanie sa do krojov. Čo vám poviem. Trmavka, ale inak pohoda. Pani riaditeľka sa však vynasla. Svoj uvítací príhovor naťahovala správnym smerom, a tak si nikto nič nevšimol. Veď od toho ju tu máme.

Po úvodnom slovanskom zvyku /osolený omastený mäkučký chlebič s cibulkou, pri ktorom ronili slzy ôsmačky dopoludnia/ sa Oravci zabývali. Láska a dobrý pocit prechádza cez žalúdok a nebolo tomu inak ani s nimi. Naobedovanie nasadli do autobusu a hídjo do Bystrianskej jaskyne. Tak ako správny

žiak cestu do jaskyne ofrflali a zaklincovali to aj sprievodkyňa, ktorá poukázala na 2 minútové meškanie. Ako každá jaskyňa, ani táto nebola výnimka. Bola studená a tmavá. Vzduch bol vlhký a steny mokré. Zo začiatku toho veľa nevideli. Potom však zízali s otvorenými ústami. Po prehládke je potrebné nakupovať! Suveníri z každej strany na nich volali: „Kúp si ma!“ Takže nedokázali oddolať. Samozrejme ostali trochu ľahší. Neboli to len gramy.

Ďalej bola v programe návšteva OÚ, slovenskej izby, kostola a následne kultúrny program. O ten sa nám postarali FS Jablňoň, FS Jablčko s FS Kučeravým Javorom. Neskôr prišlo sadenie mája pod patronátom našich hasičov. A keďže polhorskí hasiči sú správní chlapi, ktorí sa s vodou kamarátia, doprali aj nám ostatným, nech sa na nás z mrakov valia prúdy vody. Zážitok, ktorý len tak nenaplánuješ. Zmoknúť a s dobrým pocitom sme sa vracali späť do školy. Tam už sa začali zhromažďovať naši žiaci, aby dorobili posledné úpravy pred programom. Oravci mali voľno a ná-

sledne fajnový reznisko cez celý tanier.

Predstavili sme im talentovaných ZUŠ-károv, školské divadielka a výborne sa pobavili na školských skečoch. S programom boli spokojné obe školy. Či už pedagógovia alebo žiaci, všetci boli nadšení, ale aj tak najlepšia časť večera nás len čakala. Mala prísť tak dlho očakávaná diskotéka. Všetci chceli vyzerať a pôsobiť čo najlepšie, a keďže ja sama som bola v babskej triede, vedela by som Vám o tom rozprávať dlhé príbehy. Všetci sme sa začali postupne zbierať v telocvični. Fantastický tanečný úvod nám otvorili svojim nadaním súrodenci Jackuliakovci, ktorí si chodia už po medaily aj do susedného Česka. A potom to už išlo ako po masle. Jablkový tanec, metlový, rýchlo, pomaly... Hneď sa tanečníci pomiešali a každý mal tanečného partnera z inej školy. Myslím, že to ni- komu neprekážalo, pretože aj tak mal každý svoje tempo. Jedla sme mali pripraveného vďaka našim šikovným mamičkám pani Vlčekovej, Vojtkovej, Kurtíkovej aj našich šikovných rudičiek. Na polnoc sme s prosíkom pani riaditeľku prehovárali, aby sme ešte mohli tancovať. Samozrejme nebolo to zadarmo. Museli sme sa spoločne pomodliť. Myslím, že tak to má byť, keď sa stretnú deti dvoch obcí, ktoré sa prezentujú aj duchovnými tradíciami. Toľko ochoty a zariadenosti modliť sa nemajú naši žiaci na náboženstve ani na začiatku roka. A tak bola celá telocvičňa plná kľačiacich a modliacich sa detí. Nakoniec sme o druhej dostali definitívnu večierku. Všetci sme odišli do svojej triedy. O spaní nemôže byť ani reč.

Ráno sme sa v tichosti zbalili a odišli cez iný vchod, aby sme predišli rozlúčkovým slzám. Aj tak budeme všetci do ďalšieho roku v kontakte na sociálnych sieťach. Oravci pokračovali ešte návštevou Horehrónskeho múzea v Brezne. Obed bol dokonalosť sama. Oravci nechápali, keď ich pani riaditeľka pozvala do pizzérie na voňavé pizze. Všetci boli unesení. Ďakovaniam nebolo na záver konca-kraja. Pedagógovia i žiaci dali najavo svoje emócie a tak bolo ťažké lúčiť sa. Okrem super zážitkov im pani riaditeľka naballila aj za krabicu obložených chlebičkov a veľkú tortu z dielne Lucky katechétky pre pedagogický zbor.

Preto na záver ďakujem všetkým tým, ktorí sa podieľali na tejto dvojdňovej misii stretnutia dvoch škôl. Moja vďaka

Oravci nechápali, keď ich pani riaditeľka pozvala do pizzérie

patrí pani riaditeľke, že sa nevzdáva a náročné veci ju neodradia. Pedagógom za obetu aj vo svojom voľnom čase. Rodičom, ktorí sa za akciu modlili, i tým, ktorí sa starali o naše brušá počas noci. Naším kuchárkam, na ktorých rezne sa nedá zabudnúť a pedagógom z Oravskej Polhory ochotným podstúpiť túto cestu.

Ešte raz vo srdca ďakujeme a verím, že to nekončí! Vďaka pani riaditeľke!

AST

Foto: archív školy

Cambiar la musica nenašiel v Rimavskej Sobote premožiteľa

Vyhralo interpretačné umenie a dievčenský pôvab

Dievčenský spevácky zbor Cambiar la musica opäť zvíťazil na Celostátnej postupovej súťaži a prehliadke speváckych zborov Mládež spieva 2016 v Rimavskej Sobote. Podujatie, ktoré obsadili spevácke telesá z Košíc (2), Popradu, Senice, Prešova, Levoče, Komárna a Pohronskej Polhory sa uskutočnil v dňoch 19. - 21. mája.

Dievčatá získali zlaté pásmo s pochvalou poroty, Cenu Hudobného fondu v Bratislave za najlepšiu interpretáciu povinnej slovenskej skladby a tiež Cenu Národného osvetového

centra s postupom na Medzinárodný festival adventnej a vianočnej hudby v Bratislave. Súbor očaril prítomných nielen vynikajúcim prevedením skladieb, ale aj pôvabom speváčok. Bosé, s venčekmi kvetov vo vlasoch a v netradičnom zborovom oblečení (pestré tričká a biele folklórne sukne) pripomínali lesné víly. Tak ich nazvala aj moderátorka súťaže. Všetkým, dievčatám a dirigentke Veronike Veverkaovej patrí vďaka a obdiv za úžasnú reprezentáciu našej obce nielen doma ale aj v zahraničí.

Pre vyše tristo účastníkov prehliadky speváckych zborov pripravili organizátori zaujímavé odborné semináre. Osobitne zaujala čínska lektorka Wing Wun Ip, ktorá im priblížila hudbu svojej krajiny, Jiří Slovák (ČR) sa venoval africkému hudobnému prejavu.

Hyacinta Tyčiaková

Naše zboristky suverénne zvíťazili Foto: Katarína Pindiaková

ZATIAĽ TO NIE JE ŽIADNA SLÁVA

Účinkovanie nášho mužstva v uplynulej sezóne veľmi poznačili problémy s viac menej pozliepaným hráčskym kádrom ktorého tréningová morálka bola na nízkej úrovni. Mužstvo síce ukázalo trochu zlepšenú hru na jar, ale na zmenu postavenia v tabuľke to nestačilo. S jedným bodom, získaným za remízu so Sihlou sme skončili poslední. Ostatné zápasy skončili našimi prehrami, a len niektoré, (Hel'pa, Beňuš) boli proti favoritom celkom uspokojivé. Počas zimnej prestávky došlo v kádri k zmenám. Mužstvo opustili hráči: Danielič, Trojan, Tyčiak, Janech, Sroka a na miesto nich sme „omladili“ naše rady skúsenými hráčmi - M. Trnavským P. Fedorom F. Goceliakom, M. Krupom a v závere súťaže aj Jánom Parašinom. Ak sa mladí popri nich a zlepšenej tréningovej morálke „chytia“, môže náš výkon postupne narastať.

Veľkým problémom bolo, že mužstvo prakticky nemalo trénera. (Ale, koho by trénoval, keď niekedy nebolo na ihrisku nikoho, hlavne v závere súťaže.) Očakávame, že si hráči uvedomia svoje postavenie v kolektíve, a prestanú chodiť na tréningy podľa nálady. Súťaž 2015/2016 štatisticky Všetkých 14 zápasov absolvoval Peter Muránsky, v 13. nastúpil Peter Horňák, Matej Pavúk, Tomáš Piliar, v 11. Kamil Fedor a Lukáš Švantner.

Najlepším strelcom mužstva bol Ján Parašín s 3. gólmi v troch zápasoch

do ktorých na záver súťaže nastúpil.

Žlté karty inkasovali Šimon Meľo, František Goceliak, Matej Pavlík, a Tomáš Piliar

Celková bilancia ročníka

8. miesto, 14 zápasov 0 1 13 6:67 1b

Góly: Parašín 3, M. Trnavský, Š. Meľo a F. Goceliak po jednom.

Počas súťaže sa v kádri vystriedalo až 25 hráčov!

Žiacke družstvo má za sebou prvú majstrovskú súťaž v živote a zvládlo ju celkom uspokojivo. Zimovali síce na chvoste tabuľky starších žiakov, ale pravidelnými tréningami počas zimnej prestávky sa výkonnosť kolektívu zlepšila. Následne sa to odzrkadlilo v jarnej časti súťaže 2015/2016. Chlapci sa prejavili lepšou hrou „začali bojovať“, niektorí sa značne zlepšili po technickej stránke. Potrebujú ešte pochopiť taktické veci, ale veríme, že ich to tréneri v ďalšej hráčskej kariére naučia.

Celková bilancia družstva

6. miesto, 18 zápasov 3 3 12 21:97 12b

Najlepší strelci: Rastislav Mucha 8, Christophe Capt 3, Jakub Blaženiak 6 Žlté karty- Ondrej Cibula 3 x

Chceme veriť, že o rok, pri hodnotení družstiev budú ich výsledky lepšie a spokojnosť športovej verejnosti väčšia ako dnes.

Lubomír Šinger

MÍĽA PRE MAMU A PRE VŠETKÝCH ČO PRIŠLI

Tohtoročná celoštátna akcia Míľa pre mamu sa uskutočnila 7. mája. V našej obci sa na nej zúčastnilo približne 150 ľudí. V rámci všetkých materských centrií na Slovensku dokonca padol rekord počtom 28 272 účastníkov. Valné zhromaždenie Únie materských centrií SR, ktoré sa konalo v dňoch 15.-16. apríla v Orav-

Máša s medveďom sú pri každej akcii centra

skej Lesnej, venovalo časť svojho programu aj organizačným prípravám tohto podujatia. Zástupkyňa materských centrií sa vďaka prijali sponzorské dary od firiem Zlatá studňa a Nivea Baby, ale riešili tiež otázky súvisiace s podporou a postavením zariadení v jednotlivých obciach a mestách. Štatutárna zástupkyňa MC Macík Ing. Anežka Kokavcová, ktorá sa na rokovaní zúčastnila k tejto téme uviedla: "Naše podmienky sú oproti ostatným centrárom ojedinelé. Viac než 50 percent materských centrií na Slovensku, si musí hradit nájom a energie. My máme zadarmo priestory pričom

Lezecká stena. Niektoré deti sa už po nej šplhajú ako lasičky

Sprievod sa vydal na symbolický pochod pre mamy

aj náklady za energie financuje obec. Snažíme sa to odplácať akciami, ktoré prinášajú úžitok a radosť čo najväčšiemu počtu detí a ich rodičom. Aby program Míle neupadol do stereotypu, chceme ho každý rok osviežiť niečím novým", naznačila.

Perníky, torta aj guláš

Do Míle na Polhore sa zapojilo viac než 30 dobrovoľníkov. Anežkin manžel vynesol do parku lezeckú stenu, čo potešilo najmä odrostenejšie ročníky. Pani Kokavcová st. napiekla pre deti medovníčky. Všetkých 150 vkusne vyzdobila a zabalila. Mamičky pripravili súťaže a vyzdobili park. Guláš bol v gastro ponuke po prvý raz. Mäsom prispel Igor Vlček, chlieb a všetko čo do

kotla patrí zabezpečila vo vlastnej réžii starostka obce Hyacinta Tyčiaková. Tortu, ktorú sponzorovala rodina Koubeková rozkrájali pred „záverečnou“.

Medzi domácimi, ktorých štedrosť a ochota pomôcť je už vlastne tradičná ani tento raz nechýbali Pavel Gólian - Lub-Tec, Elena Boháčiková (S.E.M.d), rodina Koubeková, Danka Tesáková, Tomáš Porubiak - Topvar, Vladimír Gaál - Biostav, Vladimír Znojimský - Fresh a Obecný úrad P. Polhora

Anežka: „Môj osobný dojem z toľkej podpory a spoluúčasti? Úžasný! Priznávam, nečakala som to. Znovu ma to utvrdilo v presvedčení, že na Polhore aj v Michalovej sú ľudia, ktorí radi pomôžu dobrej veci

aj bez nároku na odmenu - len im treba dať priestor“, zdôraznila.

Starostka Hyacinta Tyčiaková: „Všetci, ktorí sa od prvej myšlienky nezištne podieľali na budovaní centra tvoria dnes zohratú partiu. Vidno

Tu sa vystrihovali srdiečka z papiera a alobalu.

Malý bufet s chutnou ponukou

za nimi obrovský kus práce. Podujatia, ktoré organizujú majú zmysel a úroveň. Aj druhý ročník Míle pre mamu bol toho príkladom.“

ALŽBETA KYSELOVÁ
Foto: autorka

Ľ. Nepšinský: Dali nám pocítiť, ako veľmi si vážia že nezabúdame MAL ŽENU, SNY A VÝNIMOČNÝ TALENT

Celkove prešli vyše tritisíc kilometrov. Transylvánske Alpy prekonal vo výške 2100 metrov nad morom. Na niektorých úsekoch cesty pohorím ležal sneh. Napokon, ani úvod po rovine nebol nič moc. Prakticky od maďarských hraníc tlačili pred sebou búrku a dážď. Do cieľa svojej misie dorazili večer. V tričkách s nápisom Ion Siugariu, 6.6. 1914 Baita - 1.2. 1945 Brezno. Motorkári Peter Chlepko, Róbert Bučko, Peter Ramaj a Mgr. Ľuboš Nepšinský, líder a pre tento prípad aj hovorca skupiny.

Zastávka na zvolenskom cintoríne

Meno Siugariu by mohlo byť čitateľom povedomé na základe článku spred dvoch rokov v našich Novinkách. Starostka obce H. Tyčiaková v ňom predstavila osobnosť mladého úspešného rumunského básnika I. Siugariu (31), ktorý zahynul pri oslobodzovaní Brezna. Pôvodne bol pochovaný v Michalovej. Po exhumácii uložili jeho pozostatky na miesto kde spí večný sen 10.382 rumunských bojovníkov a 7.382 vojakov Červenej armády.

Skôr než ste nabrali smer Rumunsko, zastavili ste sa vo Zvolene, Brezne, Michalovej, Pohronskej Polhore a v Tisovci. Malo to v kontexte s programom nejaké opodstatnenie?

Na zvolenskom Vojenskom cintoríne sme sa poklonili básnikovej pamiatke. Zapálili sme sviečku a symbolicky, ako je v jeho rodisku zvykom sme mu očistili hrob.

Parkovali ste priamo na mieste piety. To sa vám ako podarilo?

O vstup na cintorín s motorkami som požiadal správcu cintorína. Určite sa s niečím podobným nestretáva každý deň, no keď som mu vysvetlil o čo ide, ochotne nám vyhovel.

Rodný dom I. Siugariu

A potom?

Trasovali sme územie, po ktorom prešiel I. Siugariu pri oslobodzovaní egiónu. Čiže od Tisovca cez obe obce po Brezno, kde bol zranený a pri prevoze do ošetrovne rumunského regimentu, vzdalenej desať minút od Brezna, zomrel. Údaje sú z listu ošetrojúceho lekára adresovaného básnikovej manželke.

Ako mohlo dôjsť podľa vás k zmaťočnej informácii, že padol v Pohronskej Polhore? Má to dokonca uvedené na náhrobnom kameni.

S najväčšou pravdepodobnosťou sa vychádzalo so zápisu miesta úmrtia do matriky. V tom čase bol totiž najbližší matričný úrad v Pohronskej Polhore. Verzia sa prikláňa aj to, že v našej obci žiadny vojak nezahynul.

Už podľa zástav oboch krajín na čele skupiny mnohí určite vytyšili, že nemáte pred sebou výlet „kam oči povedú“, ale aj nejaký špeciálny cieľ. **V Baite vás očakávali?**

Áno. Včas sme oznámili tamajšiemu mestskému úradu kedy by sme chceli prísť, aj účel návštevy. Rumunskí priatelia dostali naše avízo s dostatočným predstihom. Okrem prehliadky múzea, ktoré je inšta-

To sú oni. Zľava: Peter Chlepko, Róbert Bučko, Ľuboš Nepšinský a Peter Ramaj

lované v rodnom dome I. Siugariu, zastavili sme sa tiež pri hrobe jeho matky na miestnom cintoríne.

Nebol problém dohovoriť sa? Predsa len, sú to dva úplne odlišné jazyky.

Kontaktovali sme sa cez jedného vysokoškolača, pôvodom rumunského Slováka, ktorý študuje v Banskej Bystrici. No keď sme potom uvideli to množstvo jedla čo pre nás pripravili boli sme náchylní pripustiť, že za-

spät'. To Čierne more na fotografii je pri ktorom pobreží?

Pri bulharskom. Vyhliadli sme si tam pokojné miesto na prenocovanie „pod širákom.“

Nebudem sa s pýtať čo vo vás zanechalo najsilnejší dojem. Je to úplne jasné z predchádzajúcich riadkov. Alebo?

Nemýlite sa, sú to skvelí ľudia v Baite. Dostala nás nádherná rumunská príroda. Myslím si, že hovorím aj za

Cesta Transylvánskym pohorím

úradoval komunikačný šum. To totiž nebolo pohoštie pre štyroch, ale pre hromadný zájazd! Presne ako povedal Róbert- klobúk dole pred srdečnosťou tamajších ľudí. Šli sme do Baity s požiadavkou že budeme spokojní s ubytovaním kdekoľvek, trebárs na futbalovom štadióne, len aby sme sa mohli osprchovať. Zaviedli nás na veľkú chatu s potrebným komfortom. Ráno nás čakali raňajky, pred odchodom balíčky na cestu.

Pokiaľ som správne pochopila, výlet sa fakticky konal až cestou

chlapov. Som rád, že súhlasili s plánom cesty. A že sme sa šťastne vrátili domov. Bez problémov a bez „ponorky“.

ALŽBETA KYSELOVÁ

Foto: R. Bučko

Ráno pri Čiernom mori

POLHORSKÉ NOVINKY - dvojmesačník pre obyvateľov obce Pohronska Polhora, vydavateľ Obecny úrad, Hlavná 62, 976 56 Pohronska Polhora 048/6199211, www.ppolhora.sk, IČO 00 313 700 ISSN 1339-7842. **Kontakty:** redaktor Mgr. Alžbeta Kyselová, 0905 443 530, redakčná rada: Mgr. Hyacinta Tyčiaková, 048/6199211, Katarína Pindiaková, 048/619 9211, Ľubomír Šinger, 0948 353 701, Ing. Lujza Faltánová. Registrované pod číslom EV5052/14, vychádza dvojmesačne. Náklad 300 kusov v rozsahu 8 strán. Grafická úprava a tlač: HLP grafik, s.r.o. Brezno. Redakcia si vyhradzuje právo neobjednané príspevky krátiť.